

tabt sig, ja, at enkelte af dem endog ingen Rejsninger have; men man kan derfor ikke undvære Matrosunderofficerer ombord. Deres Tjeneste omfatter nemlig ikke alene det egentlig sømandsmæssige Arbejde, der ved Seilenes ringe Betydning selvfølgelig er blevet mindre, men foruden at man er henvist til at benytte Matrosunderofficererne til Kastarbejder, til den vigtige Signaltjeneste, til Klargjøring og Udsætning af Torpedoer, til Ledelse af Slutningsarbejdet ved muligt opstaaende Slid, til Fartøistjeneste m. m., udfordrer Organiseringen af Tjenesten ombord selvfølgelig et vist Antal militært opdragne Underofficerer, og dette Antal maa være desto større, jo mindre Officersbesætningen er. Tjenesten kan altsaa ikke undvære disse Folk eller taale nogen Nedsættelse i deres Antal, men det maa tværtimod anses ønskeligt, at der normeres 1 Matrosunderofficer af 1ste Grad i hvert Skib af 1ste Orden.

Antallet af Matrosunderofficerer af 2den Klasse, der kan holdes til stadig Tjeneste, er foreslaaet forøget fra 24 til indtil 30, da det første Tal end ikke har været tilstrækkeligt til Tjenesten i Fredstid og til Arbejdet i Land, som derfor for en Del har maattet udføres ved privat engagerede Arbejdere. Forøgelsen, der utvivlsomt vil være til Gavn for Flaadens Tjeneste, vil saaledes ikke i Reglen medføre nogen større Udgift.

Naar det erindres, at hver Skibs-Afdeling foruden et Skib af 1ste Orden tillige skal besætte et eller flere af 2den eller 3die Orden, maa det erkendes, at det foreslaaede Antal af faste Befalingsmænd er meget lille, og det kan forud siges, at der vil fordres et ikke ringe Antal Sekondløjtnanter, Reserve-løjtnanter og Reserveunderofficerer, for at Tjenesten ombord kan blive udført. Det er vel saa, at Reserve-Officerer og Underofficerer, naar der henses til Nutidens Materiel, i Reglen kun meget ufuldstændigt kunne erstatte Manglen paa faste, militært opdragne og uddannede Befalingsmænd, men man har ment, navnlig af finantistelle Grunde, at burde bortsee herfra, og at kunne forsvare at gjøre det, naar kun det foreslaaede Antal Befalingsmænd i de høiere Klasser foresindes.

§ 21 indeholder den i Loven af 24de April 1868 § 11 givne Bestemmelse, at i Fredstid to Officerer kunne beordres til Tjeneste henholdsvis som Sagtkaptajn og Adjutant hos Kongen.

Til § 23.

For at de aarlige Dvellsudrustninger kunne give Befalingsmændene det størst mulige Udbytte, vil det være ønskeligt i Fredstid at udkommandere nogle flere Befalingsmænd med hvert Skib, end der i Krigstid vil blive tildelt dette Skib; ligeledes er det af Vigtighed for Befalingsmændenes Dvelse og Uddannelse, at de alle kunne blive delagtige i længere Togter, paa hvilke den egentlige Sømandsdygtighed, der maa danne Grundlaget for deres Uddannelse til de særlige Hverv, alene kan udvikles og befæstes. Der er derfor indsat en Bestemmelse i § 23, hvorefter Befalingsmændene i Fredstid kunne udkommanderes uden Hensyn til deres Fordeling ifølge § 3. Men Diemedet med Afdelingerne maa dog ikke tabes af Syne, og paa Mandskabernes 2det Tøgt, der, som ovenfor udviklet, er det bestemmende for Mandskabets senere Anvendelse, og paa hvilket i det Hele de enkelte Skibes Organisation skal grundlægges, bør derfor Afdelingernes Officerer og Mandskaber udkommanderes sammen, saavidt det er muligt; thi tilfældige Omstændigheder ville gjøre enkelte Afvigelser fra Hovedreglen uundgaaelige.

Til § 24.

Da Flaadens og Drilogsværftets Personel er søgt holdt saa meget som muligt ude fra hinanden, er der i denne Paragraf givet en almindelig Forklaring af, hvilke Elementer Drilogsværftets Personel bestaar af, samt en Bestemmelse om, at Flaadens Rammer afgive de fornødne Befalingsmænd til Tjeneste ved Drilogsværftet, og detses Afdelinger igjen de fornødne Maskinister, Haandværkere m. fl. til Flaadens Tjeneste.

Til § 25.

Drilogsværftet er Sædet for en dobbelt Virksomhed: en Fabrikvirksomhed, hvis Formaal er at tilvejebringe Flaadens Materiel med Tilbehør og at udføre de dens Repara-